

ശരീഅത് മരവിപ്പിക്കൽ ഖലീഫ ഉമറി رضي الله عنهന്റെ നിലപാട്

അബ്ദുൽ ഹകീം ഹസൻ فك الله أسره

ശരീഅത് സംസ്ഥാപനം
ഖലീഫ ഉമർ رضي الله عنه
ശിക്ഷ മരവിപ്പിച്ചുവോ?

فك الله أسره അബ്ദുൽ ഹകീം ഹസൻ

ശരീര പരമ്പര

അഞ്ച്

നിറയാർദ്രനും ദയാലുവുമായ അല്ലാഹുവിന്റെ നാമത്തിൽ.

ഉലകങ്ങൾക്കുടയോനായ അല്ലാഹുവിനാണ്
സ്തുതികളുഖിലവും.

നിറയാർദ്രൻ ദയാലു.

മൂല്യവിധിനാളിനധിപതി.

ഞങ്ങൾ നിനക്കു മാത്രം വഴിപ്പെടുന്നു, ഞങ്ങൾ നിന്നോട്
മാത്രം തുണയിരക്കുന്നു.

നേർപാതയിലേക്ക് നീ ഞങ്ങളെ നയിക്കേണമേ
നീ പ്രസാദിച്ചവരുടെ പാത, നീ ദ്വേഷിച്ചവരുടെയല്ല,
ഭംശ മാർഗ്ഗികളുടേതുമല്ല

ജനാധിപത്യ വ്യവസ്ഥയുടെ ഭാഗമായിക്കൊണ്ട് വ്യവസ്ഥിതി മാറ്റം സാധ്യമാക്കാൻ പരിശ്രമിക്കുകയും, ഘട്ടം ഘട്ടമായി ശരീഅത് നിയമങ്ങൾ പ്രയോഗവത്കരിച്ച് കൊണ്ട് ഇസ്ലാമിക രാഷ്ട്ര സംസ്ഥാപനത്തിലേക്ക് നടന്നടക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നതാണ് ഇസ്ലാമിക ജനാധിപത്യവാദി (islamic democrat) കളുടെ നിലപാട്. ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അസ്സ്ല് (اصل) തന്നെ പരിഗണിക്കാതെ, അതിനെ കേവലമൊരു പ്രായോഗിക മാർഗം മാത്രമായി കാണുകയാണ് അവർ.

യഥാർഥത്തിൽ ജനാധിപത്യമെന്നത് അധികാര കൈമാറ്റത്തിനുള്ള ഒരു പ്രായോഗിക മാർഗം മാത്രമല്ല. അധികാരാരോഹർ എല്ലാവരും ഭരണകർത്താക്കളല്ലയെന്നത് തന്നെ ജനാധിപത്യം ഭരണമാറ്റത്തിന് വേണ്ടിയുള്ളതല്ല എന്നതിന് തെളിവാണ്. മറിച്ച്, അത് ജനങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി നിയമം നിർമ്മിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥിതിയാണ്. തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവർ തങ്ങളുടെ ഇച്ഛക്കും ഇംഗിതത്തിനും അനുസരിച്ച് നാട്ടിലെ ജനങ്ങൾക്ക് ഉപകാരപ്രദമെന്ന് അവർ നിനക്കുന്ന കുറേ നിയമങ്ങളും ചട്ടങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുന്നു. എന്നിട്ട് അതെല്ലാം ജനങ്ങളുടെ മേൽ നടപ്പിലാക്കുന്നു. എല്ലാ ജനാധിപത്യ നാടുകളിലും ഇത് തന്നെയാണ് നടക്കുന്നത്. കുറെയാളുകൾ കൂടി നിയമം ഉണ്ടാക്കുന്നു. അവരുണ്ടാക്കിയ നിയമങ്ങൾ ജനങ്ങൾക്ക് നൽകുന്നു. അവരിൽ ആ നിയമങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുന്നു. യഥാർഥത്തിൽ, നിയമനിർമ്മാണം അല്ലാഹുവിന്റെ അധികാരത്തിൽപ്പെട്ടതാണ്. അവനാണ് നിയമം

ഉണ്ടാക്കുന്നത്. അവനാണ് നിയമം നൽകുന്നത്.

ഇവിടെ ജനാധിപത്യ പ്രക്രിയയുടെ ഭാഗമായോ അല്ലാതെയോ അധികാരത്തിലെത്തുന്ന ഒരു ഇസ്ലാമിക ജനാധിപത്യ സർക്കാർ ഒറ്റയടിക്ക് ശരീഅത് നടപ്പാക്കുന്നില്ല. മറിച്ച്, ജനാധിപത്യ പ്രക്രിയയുടെ മെക്കാനിസങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി ഘട്ടം ഘട്ടമായി ഓരോ ശരീഅത് നിയമങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിക്കാമെന്നാണ് അവർ പറയുന്നത്. അതും ജനങ്ങളുമായി കൂടിയാലോചിച്ച്. അതുവരെയും ശരീഅത് നിയമങ്ങൾ മരവിപ്പിക്കുകയോ, നടപ്പാക്കാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യാമെന്നാണ് അവർ പറയുന്നത്. അതിന് തെളിവാക്കുന്നത് ഖലീഫ ഉമർ വരൾച്ചാ കാലത്ത് ശിക്ഷ നടപ്പാക്കിയില്ല എന്ന വർത്തമാനമാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ, തെളിവുകളുടെ പിൻബലമില്ലാത്ത കേവലമൊരു വർത്തമാനം മാത്രമാണത്. എങ്കിലും അതിന്റെ ഉള്ളടക്കം കീറിമുറിച്ച് പരിശോധിക്കുകയാണ് നാം വരും താളുകളിൽ. ജനാധിപത്യവാദികൾ പറയുന്നത് ശരിയല്ലെന്ന്, അവരുടെ വാദത്തിന് ദീനിൽ തെളിവുകളില്ലെന്ന് അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹത്താൽ നമുക്ക് വ്യക്തമാകും, ഇൻ ശാഅ് അല്ലാഹ്.

-- അബ്ദുൽ ഹകീം ഹസൻ

24 റബീഉൽ അവൂൽ 1447, 16 സെപ്തംബർ 2025

ഒരു ഇസ്‌ലാമിക ഭരണകൂടം ശരീഅതിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു വിധി നടപ്പാക്കാതെ നീട്ടിവെക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിന് പല കാരണങ്ങളും ഉണ്ടാകാം. അക്കാരണങ്ങൾ ഒന്നും പണിഗണിക്കാതെ ഭരണകൂടത്തിനെതിരെ ഒരു വിധിതീർപ്പിൽ എത്തുന്നത് അനുചിതമാണ്.

ഒരു വിധി നടപ്പാക്കേണ്ടതിന് ആവശ്യമായ ഉപാധി (طرح) പൂർത്തീകരിക്കപ്പെട്ടില്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ സ്വാഭാവിക ഫലമായി മറ്റൊരു വിധി നടപ്പാക്കേണ്ടി വരും. പ്രമാണങ്ങളിലും ഇസ്‌ലാമിക ചരിത്രങ്ങളിലും അതിന് വേണ്ടുവോളം ഉദാഹരണങ്ങൾ നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയും.

യുദ്ധ വേളകളിൽ ഇസ്‌ലാമിക ശിക്ഷാവിധികൾ നടപ്പാക്കാൻ പാടില്ലെന്ന് നബി പ്രസ്താവിച്ചത് അതിന്റെ തെളിവാണ്. ഖലീഫ ഉമറിന്റെ കാലത്ത് വരൾച്ച ബാധിത പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇസ്‌ലാമിക ശിക്ഷാവിധി മരവിപ്പിച്ചത് ഒരുദാഹരണം. ഖലീഫ ഉസ്‌മാന്റെ കൊലപാതകികളെ നിയമത്തിന് മുന്നിൽ കൊണ്ട് വന്ന് ശിക്ഷ നടപ്പാക്കാൻ പിന്നീട് വന്ന ഖലീഫയായി അലി ധൂതിപ്പപ്പെടാതിരുന്നത് മറ്റൊരു ഉദാഹരണം. അവിടെ അത്തരമൊരു ശിക്ഷ നടപടി സ്വീകരിക്കാനുള്ള അവസ്ഥയിലായിരുന്നില്ല അദ്ദേഹം. അതിന്റെ പേരിൽ ആരും അദ്ദേഹത്തിൽ കുഹ്ർ ആരോപിച്ചില്ല. അദ്ദേഹത്തിനെതിരെ യുദ്ധം ചെയ്ത മുആവിയ പോലും അങ്ങനെ പറഞ്ഞില്ല.

വരൾച്ചയുടെ കാലത്ത് ഖലീഫ ഉമർ ശിക്ഷാനടപടി നീട്ടിവെച്ചിരുന്നു. അതിന് കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ജനങ്ങൾ ദാരിദ്ര്യത്തിലും പട്ടിണിയിലുമായിരുന്നു. സ്വജീവൻ നിലനിർത്താൻ അവരിൽ പലർക്കും മോഷ്ടിക്കേണ്ടി വന്നു. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ശരീഅത് നടപ്പാക്കേണ്ട അവസ്ഥയല്ല അതെന്ന് ഉമർ മനസ്സിലാക്കി. ശരീഅതിന്റെ വിധി മരവിപ്പിക്കുന്നതിന് കാരണമായി പൊതുവെ ചൂണ്ടി കാണിക്കുന്ന ഒരു ഉദാഹരണമാണിത്.

എന്നാൽ ഇത് സ്വഹീഹായ നിവേദനമല്ല. ഇബ്നു ശയ്ബ തന്റെ മുസ്നദിൽ ഉദ്ധരിച്ചതാണിത്. ഈ നിവേദനത്തിലെ രണ്ട് പേർ അജ്ഞരാണ്. ശയ്ഖ് നാസ്തിറുദ്ദീൻ അൽബാനി തന്റെ സുപ്രസിദ്ധമായ ഇർവാഉൽ ഗലീലിൽ അക്കാര്യം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

വരൾച്ചയുടെയും പട്ടിണിയുടെയും ദുരന്തകാലത്ത് ചിലർ മോഷണം നടത്തിയിരുന്നോ? അവരങ്ങനെ ചെയ്തിട്ടും ഖലീഫ ഉമർ അവരുടെ ശിക്ഷ മരവിപ്പിച്ചുവോ? എന്തിനായിരുന്നു അതിന്റെ കാരണം?

കാരണം വ്യക്തമാണ്.....!

ആരിലും ശിക്ഷ അടിച്ചേൽപ്പിക്കുന്ന പ്രാകൃത വ്യവസ്ഥയല്ല ശരീഅത്. നീതിയും ന്യായവും പരിഗണിക്കാതെ ജനങ്ങളിൽ അക്രമം നടപ്പാക്കുന്ന വ്യവസ്ഥയുമല്ല അത്. ഏതൊരു കുറ്റകൃത്യത്തിനും ശിക്ഷ വിധിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് പ്രസ്തുത കുറ്റകൃത്യത്തിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളും ശരീഅത് പരിഗണിക്കുന്നു. വ്യക്തി കുറ്റകൃത്യങ്ങളിലേക്ക് എത്തിപ്പെട്ടാനുണ്ടായ എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളും വിലയിരുത്തുന്നു. അതിന്റെ ന്യായാന്യായങ്ങൾ കീറിമുറിച്ച് പരിശോധിക്കുന്നു. ശിക്ഷ നടപ്പാക്കേണ്ടതായ ഉപാധികൾ എല്ലാം പൂർത്തീയായിട്ടുണ്ടോ എന്ന് വിലയിരുത്തുന്നു. അയാളെ ശിക്ഷയിൽ നിന്ന് തടയുന്ന എന്തെങ്കിലും കാര്യങ്ങൾ ഉണ്ടോയെന്ന് പരിഗണിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ഒരായിരം പരിശോധനകൾക്ക് ശേഷം മാത്രമായിരിക്കും ശിക്ഷ വിധിക്കുക.

ഇവിടെ നമ്മുടെ ചർച്ചാ വിഷയമായ മോഷണ ശിക്ഷയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിഷയത്തിലേക്ക് വന്നാൽ ശരീഅത് മുന്നോട്ട് വെച്ചിരിക്കുന്ന ഉപാധികൾ നാം പരിശോധിക്കണം. മോഷണ ശിക്ഷ നടപ്പാക്കേണ്ടതിനുള്ള ഉപാധികളും അവസ്ഥകളും വിവരിക്കുന്ന സ്വഹീഹായ ഒരു നിവേദനമുണ്ട്. അതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥകൾ നാം താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

- o വസ്തു മോഷ്ടിച്ചതായിരിക്കണം.
- o വിലപിടിപ്പുള്ളതായിരിക്കണം.
- o നിരോധിത വസ്തുവായിരിക്കരുത്.

- ശരീരത്ത് നിശ്ചയിച്ച നിസാബ് തികഞ്ഞതായിരിക്കണം.
- സുരക്ഷിതവും ഭദ്രവുമായ സ്ഥലത്ത് നിന്ന് മോഷ്ടിതായിരിക്കണം.
- രണ്ട് സാക്ഷി മൊഴികളുണ്ടായിരിക്കുകയോ, രണ്ട് കുറ്റസമ്മത മൊഴിയുണ്ടാവുകയോ വേണം.
- മോഷണ വസ്തുവിൽ അതിന്റെ ഉടമ അവകാശവാദം ഉന്നയിച്ചിരിക്കണം.
- മോഷണ വസ്തുവിന്റെ വിലയുടെ കാര്യത്തിൽ മോഷ്ടാവിന് സംശയമുണ്ടായിരിക്കരുത്.

ഉപരിസൂചിത ഉപാധികളൊന്നും പൂർത്തീകരിക്കപ്പെട്ടില്ലെങ്കിൽ അയാളുടെ കൈ വെട്ടാൻ അവകാശമില്ല.

മോഷണ വസ്തു നിസാബ് പൂർത്തിയായിരിക്കണം. സ്വർണ ദീനാറിന്റെ നാലിലൊന്നാണ് മോഷണ വസ്തുവിന്റെ നിസാബ്. 4.5 ഗ്രാം സ്വർണമാണ് ഒരു ദീനാർ. അതിന്റെ $\frac{1}{4}$ എന്നാൽ ഒരു ഗ്രാം സ്വർണം. മോഷണം ഒരു ഗ്രാം സ്വർണമോ അതിന് തുല്യമായ മറ്റ് വസ്തുക്കളോ, പണമോ, ഭക്ഷണമോ ആകണം. വിശക്കുന്നവൻ ഒരു കോഴിമുട്ട എടുത്താലോ, ഒരു പാക്കറ്റ് ബ്രഡ് മോഷ്ടിച്ചാലോ അത് ശരീഅതിന്റെ ശിക്ഷാനടപടികളുടെ പരിഗണനയിൽ വരികയില്ല. കാരണം, അത് നിസാബ് പൂർത്തീകരിച്ചിട്ടില്ല.

ഇനി, ഖലീഫ ഉമറിന്റെ കാലത്ത്, അല്ലെങ്കിൽ ഏതൊരു പ്രദേശത്തും വരൾച്ചയുടെയും പട്ടിണിയുടെയും സമയത്ത് ഭക്ഷണ വില കുത്തനെ ഉയർന്നുവെന്ന് നാം കരുതുക. സാധാരണ മനുഷ്യന് താങ്ങാനാവുന്നതിലുമധികം വിലക്കയറ്റം ഉണ്ടായി. അത്തരമൊരു അവസ്ഥയിൽ ഭക്ഷ്യ വസ്തു പണം നൽകി വാങ്ങാനാവാത്തതിനാൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു പാവപ്പെട്ടവൻ ഭക്ഷ്യ യോഗ്യമായ എന്തെങ്കിലും മോഷ്ടിച്ചുവെന്ന് തന്നെ കരുതുക. കുത്തനെയുള്ള വിലക്കയറ്റം നിമിത്തം മോഷണ വസ്തുവിന്റെ നിസാബ് പൂർത്തീകരിച്ചുവെന്നും കരുതുക. അതിനർത്ഥം ഒരു ഗ്രാം സ്വർണത്തിന് തുല്യമായ തുകയുടെ വസ്തു അയാൾ മോഷ്ടിച്ചു എന്നാണ്.

എന്നിരുന്നാൽ പോലും ഇത്തരമൊരു അവസ്ഥയിൽ ആ വ്യക്തിയിൽ മോഷണ ശിക്ഷ നടപ്പാക്കാൻ ശരീഅത് സമ്മതിക്കുന്നില്ല. കാരണം, മോഷണ വസ്തുവിന്റെ വിലയുടെ കാര്യത്തിൽ ഇവിടെ മോഷ്ടാവിന് സംശയമുണ്ടാവാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. അത് അയാളിൽ ശിക്ഷാവിധി നടപ്പാക്കുന്നത് തടയുന്നു. വരൾച്ചയുടെയും പട്ടിണിയുടെയും കാലത്തെ അനിയന്ത്രിത വിലക്കയറ്റം നിമിത്തം വസ്തുവിന്റെ ശരിയായ വിലയിലുണ്ടായ ഏറ്റുത്തെയും കുതിച്ചു കയറ്റത്തെയും കുറിച്ച് മോഷ്ടാവിന് ധാരണയുണ്ടായിട്ടില്ല എന്നതാണ് ശിക്ഷ നടപ്പാക്കുന്നത് തടയുന്നത്.

ഒപ്പം, മോഷ്ടാവ് നിർബന്ധിതാവസ്ഥയിലുമായിരുന്നു എന്നതും അവിടെ പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നു. തന്റെ വിശപ്പകറ്റാനാണ് അയാളത് മോഷ്ടിച്ചത്.

അതായത്, അയാളുടെ കരം ചേരദിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് ഖലീഫ ഉമറിനെ തടഞ്ഞത് ശരീഅത് തന്നെയായിരുന്നുവെന്ന്. കാരണം, വിശപ്പായിരുന്നു മോഷണത്തിലേക്ക് അയാളെ എത്തിച്ചതെന്ന മോഷ്ടാവിന്റെ അനിവാര്യത ഖലീഫ ഉമർ പരിഗണിച്ചത് പോലും ശരീഅതിന്റെ തന്നെ ഒരു വിധിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലായിരുന്നു.

അല്ലാതെ, സ്വന്തം ഗ്രാഹ്യവും തീരുമാനവും അനുസരിച്ചായിരുന്നില്ല.

മോഷ്ടിച്ച ആ വ്യക്തിയുടെ മേൽ മോഷണ ശിക്ഷ നടപ്പാക്കാതിരുന്ന ഖലീഫ ഉമർ അതുവഴി ശരീഅത് നടപ്പാക്കുകയും സംരക്ഷിക്കുകയുമാണ് ചെയ്തത്. അവിടെ ശിക്ഷ നടപ്പാക്കാതിരിക്കുക എന്നതാണ് ശരീഅതിന്റെ വിധിയെന്ന് ഖലീഫ ഉമറിന് നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. അല്ലാതെ സ്വന്തം യുക്തിയുടെയും ഗവേഷണത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ ശരീഅത് നടപ്പാക്കാതിരിക്കുകയായിരുന്നില്ല അദ്ദേഹം ചെയ്തത്.

ഇനി ഖലീഫ ഉമർ അയാളിൽ ശിക്ഷ മരവിപ്പിക്കുകയോ നടപ്പിലാക്കാതിരിക്കുകയോ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ പോലും ശരീഅത് തത്വമനുസരിച്ച് ഖലീഫക്ക് ശിക്ഷ നടപ്പാക്കാൻ പറ്റില്ലായിരുന്നു. അങ്ങിനെ ശിക്ഷ നടപ്പാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് ശരീഅതിന് വിരുദ്ധവുമാകുമായിരുന്നു.

ഇത് വരൾച്ചയുടെയും പട്ടിണിയുടെയും കാലമാണ്. ഈ അവസ്ഥയിൽ ശരീഅത് നടപ്പാക്കുവാൻ നമ്മുടെ സാമൂഹികവും സാമ്പത്തികവുമായ ചുറ്റുപാട് അനുവദിക്കുന്നില്ല എന്നതുകൊണ്ട് ശരീഅതിന് പുറത്തുനിന്ന് കാലോചിതമായ ഒരു മനുഷ്യനിർമ്മിത നിയമം താത്ക്കാലികമായി ഈ വർഷത്തേക്ക് നമുക്ക് കടമെടുക്കാം എന്ന് ഖലീഫ ഉമർ നിർദ്ദേശം വെച്ചില്ല. എന്നല്ല, അദ്ദേഹം ശരീഅതിന്റെ വിധിയായിരുന്നു നടപ്പാക്കിയത്. ശരീഅത് അല്ലാത്ത ഒന്നും അദ്ദേഹം നടപ്പാക്കിയുമില്ല.

സ്വജീവൻ രക്ഷിക്കുന്നതിനോ, അസഹ്യമായ വിശപ്പ് കാരണമോ മോഷ്ടിച്ചവന് അല്ലാഹു തന്റെ ശരീഅതിൽ ശിക്ഷ വിധിച്ചിട്ടില്ല. അനിവാര്യതകൾ പൊതുവിലക്കുകൾ അനുവദനീയമാക്കുമെന്നത് ശരീഅതിലെ ഒരു സുപ്രസിദ്ധ തത്വം തന്നെയാണ്.

വിശന്ന് മരണത്തെ മുന്നിൽ കാണുന്നവന് അനുവദനീയമായ വസ്തുക്കൾ ഒന്നും തന്നെ ഭക്ഷിക്കാൻ കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ ശവം, ചത്ത മൃഗങ്ങൾ, പന്നിയിറച്ചി എന്നിത്യാദി നിരോധിത വസ്തുക്കൾ ആഹരിക്കാൻ ശരീഅത് അനുവാദം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. നിഷിദ്ധമായ രക്തവും മദ്യവും പാനം ചെയ്യാം.

അതുകൊണ്ട് വിശക്കുന്നവനെ സമ്പന്നൻ സ്വാഭിഷ്ട പ്രകാരം ആഹരിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ, സ്വജീവൻ രക്ഷിക്കാൻ അവന് ധനികന്റെ സമ്പത്തിൽ നിന്ന് മോഷ്ടിക്കാവുന്നതാണ്. മറ്റൊരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, നാം പറയുന്നത് ഈ വിഷയത്തിൽ ഖലീഫ ഉമർ അയാളെ ശിക്ഷിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അദ്ദേഹം പാപിയായിത്തീരുമായിരുന്നുവെന്നാണ്.

ശ്രദ്ധിക്കുക...!

വരൾച്ചയുടെ വർഷം ഖലീഫ ഉമർ ശിക്ഷ നടപ്പാക്കിയിരുന്നുവെങ്കിൽ ശരീഅതിന് വിരുദ്ധമായ പ്രവർത്തനമാവുമായിരുന്നുവത്.

ഇനി ഒരു മുസ്ലിം മറ്റൊരു മുസ്ലിമിനെ അബദ്ധത്തിൽ വധിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ശരീഅത് അനുസരിച്ച് എന്തായിരിക്കും ശിക്ഷ? ഘാതകൻ പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യുകയും രക്തമൂല്യം നൽകുകയുമാണ് വേണ്ടത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബന്ധുക്കൾ ഘാതകന് വേണ്ടി രക്തമൂല്യം നൽകണം.

എന്നാൽ ഘാതകനെ അയാൾ ചെയ്ത കൊലപാതകത്തിന് പകരമായി വധിക്കാമോ?

അത് പാടില്ലെന്നാണ് ശരീഅതിന്റെ വിധി. കാരണം, ഘാതകൻ മനുഷ്യവുമല്ല അങ്ങനെ ചെയ്തത്.

ഇനി, ഒരു ന്യായാധിപൻ ആ ഘാതകനെ പ്രതിക്രിയയുടെ ഭാഗമായി വധശിക്ഷ വിധിക്കുകയും, തുടർന്ന് അയാളെ വധശിക്ഷക്ക് വിധേയമാക്കുകയും ചെയ്താൽ അത് നീതിയാണോ?

തീർച്ചയായും അല്ല! അങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുക വഴി ന്യായാധിപൻ ന്യായം. വിധിക്കാത്ത പാപിയായിത്തീരും. ശരീഅതിന്റെ വിധിപ്രകാരം ശിക്ഷക്കുപേടേണ്ട ഒരു കൊലപാതകമാണ് ആ ന്യായാധിപൻ ചെയ്തത്. ആ ന്യായാധിപൻ ന്യായമായും ശിക്ഷിക്കപ്പെടണം.

ഇനി, അബദ്ധത്തിൽ കൊലപാതകം ചെയ്ത ഘാതകനെ രക്തമൂല്യം വാങ്ങി ഒരു ന്യായാധിപൻ മോചിപ്പിച്ചാൽ ഘാതകനു വേണ്ടി ശരീഅതിന്റെ വിധി നടപ്പാക്കുന്നത് മാറ്റിമറിക്കുകയായിരുന്നുവെന്ന് നമുക്ക് ആരോപണം ഉന്നയിക്കാമോ?

തീർച്ചയായും പറ്റില്ല! എന്തുകൊണ്ടാണത്?

കാരണം, ഈ വിഷയത്തിൽ ശരീഅതിന്റെ വിധി അയാൾ മാറ്റി വെച്ചിട്ടില്ല. പ്രതിക്രിയ നടത്താൻ ന്യായാധിപനും ഭരണാധികാരികളും

അനുവാദമേകുന്ന മനഃപൂർവ്വമായ കൊലപാതകമല്ല ഇവിടെ നടന്നത്. കൊലപാതകിയുടെ കാര്യത്തിൽ ശരീരത്തിൽ തന്നെയുള്ള മറ്റൊരു നിയമമാണിത്. തന്റെ പ്രവൃത്തിയുടെ പേരിൽ രക്തമൂല്യം നൽകുകയാണ് ചെയ്യേണ്ടത്. അയാൾക്ക് വേണ്ടി അയാളുടെ ബന്ധുക്കൾ ദിയ നൽകണം.

അനിവാര്യതയുടെയും നിർബന്ധിതയുടെയും അവസ്ഥയിൽ ഒരാൾ മോഷ്ടിച്ചാൽ അയാളുടെ കരം ചേരദിക്കാൻ ശരീഅതിൽ അനുവദിക്കുന്നില്ല. അത്തരം അവസ്ഥകളിൽ ശിക്ഷ നടപ്പാക്കുന്നത് വിരോധിക്കുകയാണ് യഥാർഥത്തിൽ ശരീഅത് ചെയ്തത്.

ഇത് തീർത്തും ഒരു ഫിഖ്ഹിയായ വിഷയം മാത്രമാണെന്ന് നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുക. അതുകൊണ്ട് തന്നെ നമ്മുടെ യുക്തി അടിസ്ഥാനമാക്കിയല്ല ശരീഅത് നടപ്പാക്കേണ്ടത്. നമ്മുടെ യുക്തി കൊണ്ട് ശരീഅതിനെ തള്ളിക്കളയേണ്ട കാര്യവുമില്ല.

ഖലീഫ ഉമറിനും നമുക്കുമിടയിൽ പതിനാല് നൂറ്റാണ്ടുകളുടെ ദൂരവും വ്യത്യാസവുമുണ്ട്. ഇതുവരെയുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു പണ്ഡിതൻ, ശരീഅത്ത് പടിപടിയായി (തദർറുജ്) ട്വ പ്രയോഗവത്കരിക്കേണ്ടതിന് തെളിവായി ഖലീഫ ഉമറിന്റെ ഈ വിഷയം ഉയർത്തി കാണിച്ചിട്ടുണ്ടോയെന്ന് നിങ്ങൾ പരിശോധിച്ച് നിൽക്കുക. അതേപോലെ, ഖലീഫ ഉമർ ശരീഅതിന്റെ വിധി നടപ്പാക്കിയില്ലെന്ന് ആരെങ്കിലും ആരോപണം ഉന്നയിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അദ്ദേഹം ശരീഅതിന്റെ വിധി മരവിപ്പിച്ചുവെന്നും ആരെങ്കിലും വാദിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഇമാം അബൂ ഹനീഫ, മാലിക്, ശാഫിഈ, അഹ്മദ്, ഔസാഈ, മൗരി, ഇബ്നു ഹസ്മ്, ഇബ്നു തയ്മിയ്യ, ഗസാലി തുടങ്ങിയവർ അങ്ങനെയൊരു അഭിപ്രായമാണോ സ്വീകരിച്ചത്? ഇസ്ലാമിക സമൂഹത്തിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു പണ്ഡിതൻ അങ്ങനെയൊരു അഭിപ്രായം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ?

എന്നാൽ ഇക്കാലഘട്ടത്തിലെ ഉലമ എങ്ങനെയാണ് ഈ വിഷയത്തെ സമീപിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് നോക്കുക..! അവരുടെ നിലപാടുകളിലെ അന്യായം നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക....!!

ഇമാം ഇബ്നു ഖയ്യിം.തന്റെ സുപ്രസിദ്ധമായ 'ഇഅ്ലാമുൽ മുവവിഇുന്നി'ൽ പറയുമ്പോൾ, വരൾച്ചയുടെയും കഠിനതയുടെയും അവസ്ഥയായിരുന്നതിനാൽ സ്വന്തം ജീവൻ നിലനിർത്താൻ മോഷ്ടിക്കുകയെന്നത് അനിവാര്യമായിത്തീർന്ന കാലമായിരുന്നു അതെന്നാണ്. യഥാർഥത്തിൽ വസ്തുവിന്റെ ഉടമ ആവശ്യക്കാരന്റെ അവസ്ഥയറിഞ്ഞ് അയാൾക്ക് അവശ്യ വസ്തു വാഗ്ദാനം ചെയ്യുകയായിരുന്നു വേണ്ടിയിരുന്നത്. സൗജന്യമായോ, വില നിശ്ചയിച്ചോ അയാൾ അങ്ങനെ ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നു. എന്നാൽ അതെങ്ങനെ നൽകണമെന്ന കാര്യത്തിൽ ഉലമക്കിടയിൽ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസമുണ്ട്. സൗജന്യമായി തന്നെ അത് നൽകേണ്ടിയിരുന്നുവെന്നതാണ് അയാളുടെ ബാധ്യതയെന്ന അഭിപ്രായമാണ് ശരിയെന്നും ഇബ്നു ഖയ്യിം പറയുന്നുണ്ട്. അതായത്, വരൾച്ചയുടെയും പട്ടിണിയുടെയും അവസ്ഥയിൽ സമ്പത്ത് കൈവശം വെച്ചിട്ടുള്ളവർ അത് പാവപ്പെട്ടവർക്കും ആവശ്യക്കാർക്കും നൽകുകയാണ് വേണ്ടത്. തന്റെ സമ്പത്തിൽ പാവപ്പെട്ടവന്റെ അവകാശമാണത്.

തുടർന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു, "ആവശ്യക്കാരനാണ് മോഷ്ടിച്ചതെങ്കിൽ കരഷ്ടേദം പാടില്ലെന്നതിന് ശക്തമായ തെളിവാണ്. തന്റെ ജീവൻ നിലനിർത്താൻ വേണ്ടി വസ്തുവിന്റെ ഉടമയോട് യുദ്ധം ചെയ്യാൻ വരെ അയാൾക്ക് അനുവാദമുണ്ട്. അതായത്, വരൾച്ചയും പട്ടിണിയും ഉള്ളപ്പോൾ തന്റെ ജീവൻ രക്ഷിക്കാനായി സമ്പന്നന്റെ സമ്പത്തിൽ നിന്ന് ബലപ്രയോഗത്തിലൂടെ പണം കൈക്കലാക്കാനുള്ള അവകാശം അയാൾക്കുണ്ടെന്ന് സാരം.

അത്തരം ദുരിതകാലത്ത് ആവശ്യക്കാരനായിരിക്കെ മോഷ്ടിച്ചവനെയും, ആവശ്യക്കാരനല്ലാതിരിക്കെ മോഷ്ടിച്ചവനെയും നാം വേർതിരിച്ച് തന്നെ കാണണം. അല്ലാത്തപക്ഷം ശിക്ഷ നടപ്പാക്കാൻ പാടില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഖലീഫ ഉമർ ശിക്ഷ നടപ്പാക്കാതിരുന്നത്. അതായത്, വരൾച്ചയുടെയും പട്ടിണിയുടെയും വർഷം ഖലീഫ ഉമർ ശിക്ഷ മരവിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ കാരണം അനിവാര്യത

നിമിത്തം മോഷ്ടിച്ചവനെയും അല്പത്തവനെയും വേതിരിക്കാനും തിരിച്ചറിയാനും സാധിക്കാത്തത് കൊണ്ട് കൂടിയാണ്. അത്തരം അവസ്ഥയിൽ ശിക്ഷ നടപ്പാക്കരുതെന്ന ഇസ്‌ലാമിക ശരീഅതിന്റെ വിധിയാണ് അദ്ദേഹം നടപ്പാക്കിയത്.

ഇമാം ഇബ്നു ഖയ്യിം പറയുന്നു, "അതെ, മോഷ്ടാവ് ആവശ്യക്കാരനല്ലാതിരിക്കുകയും, മോഷ്ടിക്കാതെ തന്നെ അയാളുടെ കാര്യം നടക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നുവെങ്കിൽ അയാളുടെ കരം ചേരദിക്കും"

ശ്രദ്ധിക്കുക, എന്താണ് ഇമാം പറഞ്ഞതെന്ന്...!

അതായത്, ഖലീഫ ഉമർ ആ വർഷം ശിക്ഷ നടപ്പാക്കിയില്ലെന്ന് തന്നെ വിചാരിക്കുക. അതിനർത്ഥം അതൊരു പൊതുവിധിയായിരുന്നില്ല എന്നാണ്.

മോഷ്ടാവിന്റെ കരച്ഛേദമെന്ന ഇസ്‌ലാമിക നിയമം വേണ്ടെന്ന തീർമാനമായിരുന്നില്ല അത്. മറിച്ച്, അതൊരു പ്രത്യേക തീരുമാനം മാത്രമായിരുന്നു. അയാൾക്ക് മോഷണം നടത്തേണ്ട ആവശ്യമില്ലായിരുന്നുവെന്ന് തെളിയിക്കപ്പെടുകയോ, ശരീഅത് മുന്നോട്ട് വെച്ച ഉപാധികൾ പൂർത്തീകരിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിൽ അയാളുടെ മേൽ മോഷണ ശിക്ഷ നടപ്പാക്കപ്പെടുമായിരുന്നു.

തന്റെ ശരീരത്തിനെ നീതിയും കാരുണ്യവും അനുഗ്രഹവുമായിട്ടാണ് അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ജനങ്ങളുടെ അവസ്ഥകളും ചുറ്റുപാടുകളും ജൈവിക സവിശേഷതകളും പരിഗണിച്ച് കൊണ്ടാണ് അതിൽ വിധികൾ ആകൃതപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. അവരുടെ അനിവാര്യതകളും നിർബന്ധിതാവസ്ഥകളും അജ്ഞതയുമൊക്കെ അതിൽ പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നു. ജനങ്ങളോട് കാണിക്കുന്ന ഈ സൗമ്യതയും കാരുണ്യവും ശരീരത്ത് നടപ്പാക്കുന്നതിന്റെ ഭാഗം തന്നെയാണ്. ജനങ്ങളോട് കാണിക്കുന്ന ആനുകൂല്യവും അനുകമ്പയും ശരീരത്തിന്റെ തന്നെ നിയമമാണ്.

ശരീരത്തിന്റെ തന്നെ അടിസ്ഥാനമായ അനുകമ്പയും കാരുണ്യവും അതിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കെ ശരീരത്ത് തന്നെ മരവിപ്പിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർ ജനങ്ങളോട് കാർക്കശ്യ നിലപാടാണ് വേണ്ടതെന്നാണ് ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. ശരീരത്തിന്റെ കരുണയുടെ വശങ്ങളെ കുറിച്ച് അവർ അജ്ഞരാണ്. രോരോ വിഷയത്തിലും സംഭവത്തിലും അനിവാര്യതകളുടെയും നിർബന്ധിതാവസ്ഥകളുടെയും അജ്ഞതയുടെയും ആനുകൂല്യമേകുന്ന മഹനീയമായ വിധികളെ കുറിച്ച് അവർക്കറിയില്ല. ഇത് ശരീരത്തിനെ കുറിച്ച് ദുഷ്ചിന്ത (സൂഉദ്വൻ) യാണ്. താനാണ് അല്ലാഹുവിന്റെ അടിമയോട് കൂടുതൽ അനുകമ്പയും ദയയുമുള്ളവനെന്ന് കരുതി ശരീരത്ത് വേണ്ടെന്ന് പറയുന്നത് ശരീരത്തിനെ കുറിച്ച ചിത്തധാരണയാണ്. യഥാർഥത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ശരീരത്ത് ഏറ്റവും കരുണ നിറഞ്ഞതാണ്. നന്മയും നീതിയുമാണ് അതിന്റെ കാതൽ.

ശരീരത്ത് വിധികൾ എത്തപ്പെടാതെ ചില ചുറ്റുപാടുകളുണ്ട്. ഇസ്ലാമിക ലോകത്ത് ഈജിപ്തിലെ സാഇദ് പോലുള്ള പ്രദേശങ്ങൾ ഉദാഹരണം. സുറതൂൽ ഫാതിഹ പോലും കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവർ അവിടെയുണ്ട്. പ്രവാചകനായ മുഹമ്മദിന്റെ പേര് പോലും കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവരുമുണ്ട് അവരിൽ. പതിറ്റാണ്ടുകളായി തങ്ങളെ ഭരിച്ച അക്രമ ഭരണകൂടത്തിന്റെ കീഴിലായത് കാരണം ഇസ്ലാമിനെ കുറിച്ച് തന്നെ അവർ അജ്ഞരാണ്.

ഒരു ഇസ്ലാമിക ഭരണകൂടം സ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയും ഈ പ്രദേശങ്ങളിലേക്ക് അത് വ്യാപിക്കുകയും ചെയ്താൽ അവിടുത്തെ ജനങ്ങൾ മദ്യപിക്കുകയോ പുകവലിക്കുകയോ വ്യഭിചരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതായി കണ്ടാൽ അവരെ അതിന്റെ പേരിൽ ഉടൻ ശിക്ഷിക്കാൻ പാടുണ്ടോ? ഇതൊക്കെ വിലക്കപ്പെട്ടതാണെന്ന കേവല ധാരണ പോലും ആ ജനതക്കില്ല. അവ ശിക്ഷാർഹമായ കുറ്റകൃത്യങ്ങളാണെന്ന് അവർക്കറിയില്ല.

അവരുടെ അജ്ഞത മുൻനിർത്തി അവർ ശിക്ഷയിൽ നിന്ന് ഒഴിവാക്കപ്പെടും. കാരണം, അവർ ചുറ്റുവളർന്ന ചുറ്റുപാട് അവരെ പൂർണ്ണമായി അജ്ഞരാക്കി മാറ്റി. കാലാകാലങ്ങളായി അവരെ അടക്കി ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ത്യാഗൂതി ഭരണകൂടം ഇസ്ലാമിക ജ്ഞാനങ്ങളിൽ നിന്നവരെ അകറ്റി നിർത്തി. ഒറ്റപ്പെട്ടതും ദരിദ്രവുമായ ചുറ്റുപാടിൽ അവരെ തളച്ചിട്ടു.

വിരോധിക്കപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളിൽ ശിക്ഷാ നടപടി കൈക്കൊള്ളണമെങ്കിൽ അത് പ്രവർത്തിച്ച വ്യക്തിക്ക് താൻ ചെയ്തത് വിരോധിക്കപ്പെട്ടതാണെന്ന അറിവുണ്ടായിരിക്കേണ്ടത് നിർബന്ധമാണ്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ അത്തരം പൈശാചിക പ്രവർത്തികളെ കുറിച്ചും, അതിന്റെ കൃഷ്ടങ്ങളും വിലക്കും നിരോധനങ്ങളും ഒക്കെ ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടത് ഭരണകൂടത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്തമാണ്. അവർക്ക് പ്രമാണങ്ങളും ശരീഅതിന്റെ വിധിവിധികളും പഠിപ്പിച്ചു കൊടുത്തതിനുശേഷം

ആരെങ്കിലും മദ്യപിക്കുകയോ ലഹരി ഉപയോഗിക്കുകയോ
വ്യഭിചരിക്കുകയോ ചെയ്താൽ അയാളെ ശിക്ഷിക്കും. കാരണം
ശിക്ഷയുടെ ഉപാധികൾ അവിടെ പൂർത്തീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഇനി, അനിവാര്യാവസ്ഥയിൽ വിശപ്പകറ്റാനും ജീവൻ രക്ഷിക്കാനും വേണ്ടി മോഷണം നടത്തേണ്ടി വന്ന ഒരുവന്റെ കൈ ഭരണകൂടം ചേർത്തിട്ടാൽ നാമായിരിക്കും അതിനെതിരെ ആദ്യമായി എഴുന്നേറ്റു നിന്ന് പ്രതികരിക്കുക. ശരീരത്ത് സംരക്ഷണത്തെക്കുറിച്ച് നാം അവരെ ഉപദേശിക്കും, അതിനെ സംരക്ഷിക്കേണ്ട ഉത്തരവാദിത്വത്തെ കുറിച്ച് നാം വരെ ഉൽബോധിപ്പിക്കും.

ശിക്ഷാ വിധി നടപ്പാക്കേണ്ട ഉപാധികൾ പൂർത്തീകരിക്കപ്പെടാതെ ശിക്ഷ നടപ്പാക്കുന്നതും, എല്ലാ ഉപാധികളും പൂർത്തീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് ശേഷം ശിക്ഷ നടപ്പാക്കാതിരിക്കുന്നതും ഒരേപോലെ ശരീരത്ത് മരവിപ്പിക്കലാണ്. അനിവാര്യാവസ്ഥയും നിർബന്ധിതാവസ്ഥയും അജ്ഞതയും പരിഗണിക്കാതിരിക്കുന്നതും ശരീരത്തിന് വിരുദ്ധമാണ്. ചാട്ട അടിക്കാൻ പാടില്ലാത്തവനെ ചാട്ടയടിക്കുന്നതും, ശിക്ഷ വിധിക്കപ്പെടാൻ പാടില്ലാത്തവനിൽ ശിക്ഷ വിധിക്കുന്നതും ശരീരത്തിന്റെ വിധി അനുസരിച്ച് മരവിപ്പിക്കലും മാറ്റിവെക്കലുമാണ്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്ന ഒരു ഭരണകൂടത്തെയും നാം പിന്താങ്ങുകയില്ല.

ഉപസംഹാരം:

ഖലീഫ ഉമർ ശരീരത്ത് മാറ്റിയിട്ടില്ല. സ്വന്തം ഇഷ്ടപ്രകാരം പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുമില്ല. മറിച്ച്, ഉപാധികൾ പൂർത്തീകരിക്കപ്പെടാത്തതിനാൽ ശരീരത്തിന്റെ മറ്റൊരു വിധി നടപ്പാക്കിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം ചെയ്തത്.